

ÖLAND NÄSTA! Agility.

Av Maria Lindgren, Harads

Vad kul att bli tillfrågad att vara med i Glimtarna! Maria Lindgren heter jag och bor tillsammans med min sambo Niclas och våra två barn, Fredrika och Zakarias, i ett hus i Harads. Sommaren innan jag skulle börja i åttan i högstadiet bestämde vi (jag, min bror och mamma) oss för att flytta från Vilhelmina hit till Harads. Det är något som jag aldrig ångrat! Inte ens när det började närma sig gymnasiet och kompisarna började leta lägenhet i stan kände jag att jag ville härifrån. Jag hoppas och tror på att Harads (med omnejd) kan fortsätta vara den härliga by som den är idag.

Jag har nu tänkt berätta lite grann för er om mitt intresse för agility. Det startade hösten 2004 när jag, bara för skojs skull, gick en grundkurs på Bodens Brukshundklubb med min shetland sheepdog Tessie. Den följdes raskt av ännu fler kurser och våren 2006 utbildade jag mig till agilityinstruktör i Umeå. Att vara instruktör känns både roligt och intressant. Kurserna som jag har, hålls på försommaren och på hösten. Det brukar bli 3-4 kurser per år. Somrarna vill jag ha fria, för det är då tävlingarna pågår!

Sommaren 2007 åkte hela familjen ner till Härnösand på vår första ”stora” tävling. Jag hade inga större förväntningar, men jag måste säga att jag blev förvånad, när det gick så bra! Större delen av loppet så placerade vi oss på ”topp 10” av ca 60 hundar. Det var även i Härnösand som Tessie knep sitt första certifikat! Tre sådana och man kan titulera sig champion! Jag kan berätta en lite rolig händelse just kring detta certifikat. En del av hundarna som tävlar har ju redan hunnit bli champions. Då ”ramlar” detta ”cert” ned i resultatlistan (t.o.m. 5:e platsen). Jag hade känt att loppet gått bra och därför stod jag spänt och väntade på resultatlistorna. När resultaten häftas upp på väggen så ser

jag mitt och Tessies namn på 3:e plats! Men vilka var före mig? Jag läser vidare men ser dock att bara en av de två hundarna före mig hade beteckningen Champion... Hinner så smått börja känna mig besviken. Där rök certet! Men helt plötsligt är det någon som klappar mig på ryggen och säger: ”Grattis!” Jag fattar

ingenting. Kände mig lite förvirrad en stund, men då ser jag plötsligt kvinnan som gick och vann. Jag måste bara få veta om hennes hund redan är champion. I så fall går ju certet till mig och Tessie! Nu kommer min lilla pinsamhet. Jag går fram till kvinnan, presenterar mig inte, hälsar inte ens. Jag är så angelägen att få veta! Sedan vräker jag ivrigt ur mig: "Är du full?!" (om man har lyckats få tre certifikat kallas man fullcertad). Jag förstår först inte hennes något avvaktande reaktion. Hennes väninnor börjar storskratta. Men hon var snabbare än jag i tanken och givetvis förstod hon vad jag menat! "Javisst", säger hon. "Jag är så "full" som man kan bli. Är certet ditt nu? Jag får gratulera!". Sakta smyger jag därifrån och håller inne med glädjen tills jag kommer fram till vårt tält. Där kunde jag äntligen berätta att vi knipit ett åtråvärt certifikat! Jag kan tillägga, att då detta var min första stora tävling, så hade jag ingen aning om vem kvinnan var som vann. Hon är alltså en av Sveriges främsta på tävlingsbanorna, en som alltid ligger i topp på alla tävlingar och alltid presterar väldigt bra. Och jag visste inte ens om, att hennes hund redan var champion. Nåväl, man kan inte veta allt...

Lite historia om agility då. Agility, som betyder snabbhet/ vighet, visades för första gången som ett pausprogram vid en stor hundutställning i England 1978. Detta blev en stor succé, så det dröjde bara till i mitten av 80-talet innan det dök upp här i Sverige, och sedan 1987 är agility en officiell hundsport (som 2006 hade över 58 000 starter!). Agility är en bana med 14-20 hinderpassager, där hunden ska kunna hoppa både högt och långt. Den ska kunna klättra, balansera över en gungbräda, gå på balanshinder samt springa genom tunnlar och slalompassager. Detta ska gå så fort som möjligt och utan fel.

Agility är en sport där mycket är tillåtet på bann, vilket leder till många olika personliga stilar. Man får hoppa och skutta själv, ha hunden bakom eller framför sig, peka åt ett håll och samtidigt säga "hopp" eller springa baklänges om man föredrar det! Vad man *inte* får göra är bl.a. att ta i sin hund, ge den godis på plan eller hoppa hinder själv!

En del oinsatta tycker att agility verkar som rena barnleken och jag kan ibland höra kommentarer som "skall du ut och leka med hunden". Sanningen är däremot en helt annan. Agility bygger på ett oerhört stort samarbete mellan mig som förare och min hund. I en sport där det handlar om hundradelar ekipagen emellan, kan en enda armrörelse åt fel håll äventyra hela vårt slutresultat. I ett av Tessies lopp som avgjordes i Haparanda nu i februari, skiljde det endast en

hundradel mellan oss och det ekipage som kom på andra plats!! Då är det snävt om tid!

Om man vill tävla så kan man tävla både individuellt och i lag (3-4 ekipage). Hunden skall ha uppnått 18 månaders ålder senast dagen före tävlingstillfället och man har en tävlingsbok med ett mätintyg, som visar i vilken storlek hunden ska tävla. I agility tävlar man i tre storleksklasser. Klasserna indelas i Small upp till 34.99 cm, Medium mellan 35.00-42.99 cm och Large över 43,00 cm. Man tävlar i Agilityklass I - III, Hoppklass I - III och Agility lagklass och Hopp lagklass.

I en tävlingssituation krävs det fullkomlig koncentration av min hund (och mig). Tänk er att hunden skall lös, på en gräsplan/i ett ridhus, omringad av okända och kända hundar, barn, doft av hamburgare från en grill, mobilpratande ungdomar, en entusiastisk speaker, ivriga tältuppsättare, kaffedrickande vuxna samt en främmande domare på plan, tillsammans med mig prestera sitt allra bästa under ca 35-45 sekunder. Det säger inte lite om hur bra kontakt och lydnad man måste ha på sin hund!!

Något som gör agility till den charmiga sport den är, är just det faktum att ALLA kan tävla i denna gren. Gammal som ung, liten som stor, alla kan vara med! Detta gäller både hund och förare! En sak som är säker är i alla fall att agility är en utmärkt *aktivering* för alla hundar, även om man inte tävlar. Att det sedan är en väldigt underhållande sport att titta på från åskådarplats gör ju inte saken sämre!

Som extra krydda på moset, så vill jag berätta att jag och Tessie kvalat in till SM som i år genomförs på Öland! Så jag är lite extra stolt över vår lilla hund!

